

DIUMENGE IV DE L'ADVENT C

1. L'ESGLÉSIA, EN L'ESPERA D'AQUELL QUE VE....

Fa tres setmanes, entrant al temps de l'Advent, hem obert l'Evangeli de Lluc quasi bé pel final: el discurs de Jesús sobre la fi dels temps i la Vinguda del Fill de l'home. Al segon diumenge, ens remuntàvem al seu capítol 3, amb l'entrada en escena de Joan, fill de Zacaries, sobre el qui "baixà" la paraula. Diumenge passat, ens posàvem a l'escolta de la seva predicació i, amb les "multituds", amb els "publicans, amb els soldats, ens interrogàvem: *I nosaltres, què hem de fer?* En aquest diumenge quart ens trobam en el seu pròleg, l'evangeli de la infància: contemplam la Verge Maria posant-se

ràpidament en camí després de l'anunci de l'àngel de l'anunciació, per anar, com imatge de l'Església que porta la Paraula, a visitar la seva parenta Elisabet; el fill d'Elisabet "concebut en la seva vellesa", saltant en el seu si, mostra, ja abans de néixer, la Visita del Senyor.

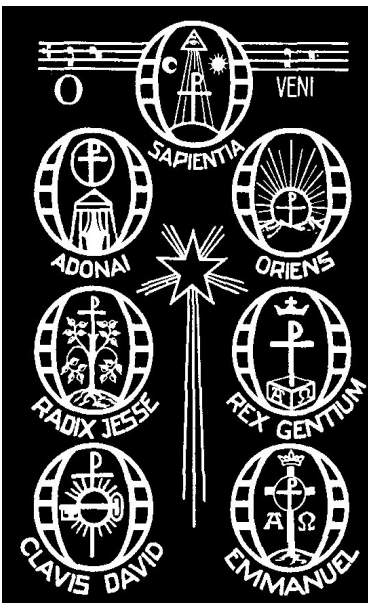
2. ... ES PREPARA A CELEBRAR NADAL:

Unes lectures que ens mostren, baix el signe de la humilitat, la Visita del Senyor al cor de la nostra història:

+ Humil clan, en efecte, el de Betlehem Efrata, "el més petit dels clans de Judà". Així com de ell s'hi ha escollit David, el més petits dels fills de Jessè, és de ell –anuncia el profeta- que Déu, el "dia que infantarà la que ha d'infantar", farà sortir el "Pastor" messiànic perquè "serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau". (primera lectura).

+ Humil trobada la de Maria, esperant el misteriós naixement anunciat per l'àngel, i d'Elisabet, la seva parenta, que està de sis mesos aquella que era tinguda per estèril. Arriba el moment en que, per la boca inspirada d'Elisabet, l'Antic Testament, durant tant de temps estèril, reconeix i acull, en la fe i en l'acció de gràcies, l'acompliment de les promeses: *Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui som jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?* (evangeli)

+ Humil rostre, el del Fill que ha pres la nostra carn (*m'heu format un cos*) i que ha mort amb la nostra mateixa mort, clavat a la creu. Així, dient, des de la seva entrada a la vida fins a l'ofrena del seu cos, "una vegada per totes": *Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat*, Jesucrist ha esdevingut per a tots els seus germans font de salvació eterna (segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Aquest passatge forma part del llibre d'un profeta del segle 8è a C., Miquees, al temps de la invasió assíria, quan el futur de Jerusalem era ple de foscor. Però els especialistes es demanen si el passatge que llegim avui no hauria estat afegit més tard; després del retorn de l'Exili, quan els somnis de restauració es confrontaven dolorosament amb la realitat d'un país a reconstruir.

Sigui el que sigui, aquest text testimonia que al llarg dels segles els profetes han mantingut viva, a Israel, la flama de l'esperança. El temps d'abandonament que tasta aquesta generació malmenada constitueix les primícies de l'infanta-me'n dolorós del refús del rebrot messiànic, ell mateix preludi a la reunió final del poble elegit.

El Messies que vindrà serà descendent de David, el petit pastor sorgit d'un humil poble. Però "Efrata" significa "fèrtil", i Betlehem: *Casa del pa*. Déu elegeix els petits per fer coses grans.

Un dia, Mateu celebrarà en Jesús l'acompliment de la profecia del llibre de Miquees: » *I tu Betlem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita de les principals viles de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

- El lector s'esforçarà en posar de relleu
- L'origen diví del missatge: *Açò diu el Senyor* (que la veu no caigui com si fos un punt final, sinó fe presentir tot el que segueix que en brolla)
- Les dues antítesis:

+ entre la modèstia del clan i Aquell que en sortirà: «*Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.*»

+ entre el temps de "l'abandó" i el dia que la mare haurà tingut un fill.

- l'horitzó universal de la missió del "Pastor" messiànic anunciat: serà gran d'un cap a l'altre de la terra.
La pau que aportarà: *Ell serà la pau.*

EL SALM 79

El salm 79 és el crit d'ajut en favor d'un poble en la misèria. A les hores de glòria com en les de pena, Déu no ha parat de manifestar la seva fidelitat envers ell; ell encara el salvarà. Ell, el Pastor d'Israel, que intervingui en favor seu: Escolta... vine... retorna'ns... Ell l'Amo de la vinya que havia portat d'Egipte, que la visiti. Al cor de les crisis que pot travessar, l'Església en fa la seva pregària, en l'espera activa de la visita del seu Senyor.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Del diumenge 27 al 33 de durant l'any B, hem fet una lectura seguida de la carta als Hebreus en que l'autor mostra de quina manera la Nova Aliança en Jesús sobrepassa l'Antiga acomplint-la. Precisament el passatge que s'ha escollit per aquest 4t diumenge de l'Advent C, és una perfecta il·lustració de la paraula de Jesús a Mateu 5, 17: »*No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a dur-los a la plenitud.*

- L'autor comenta el salm 39, fent-se ressò de l'ensenyament dels profetes: el que Déu demana, no són els ritus de sacrificis, sinó el que ells en són signe: l'ofrena de tot un mateix a Déu.
- Després en fa l'aplicació a Crist, que aconsegueix en plenitud la pregària del salmista: *No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.*»

El do total de Jesús al seu Pare, una vegada per sempre, fa caducs, passats tots els sacrificis del passat; en Jesucrist, nosaltres tenim accés al Pare sense necessitat de recórrer a ells.

¿Com no fer una relació entre la paraula prestada a Jesús entrant al món: Déu meu, venc a fer la vostra voluntat.», i la benaurança pronunciada per Elisabet a l'evangeli de la Visitació: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.?*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà a

Fer un moment de silenci entre el final del salm i la proclamació d'aquesta lectura,

- a distingir bé, pel to i pel ritme de la veu:
 - * la llarga citació del salm 40: : *No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.»*
 - després, la posada als llavis de Crist: *Crist deia a Déu quan entrà al món*
 - els seus dos fragments:
 - *No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació*
 - *Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.»*
- La conclusió: *Adonau-vos com supprimeix tot el que deia abans, i ho substitueix pel que diu després.*

I el final, que resumeix tota la carta als Hebreus: *A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.*

COMENTARIS A L'EVANGELI

Visitació, trobada de dues mares...

Acomiadant-se de Maria, l'Àngel de l'Anunciació li ha donat un signe: **36** *També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, 37 perquè per a Déu no hi ha res impossible.* (1, 36- 37).

I Maria – diu Lluc tot d'una - *se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà.* “Els homes i dones de la Bíblia “estan en camí” (F. Bovon), des del moment que la veu de Déu es fa sentir. Lluc frissa tant com Maria i no perd el temps ens descriure'ns aquest viatge de molts dies. Tot es concentra en l'arribada”

El tema del camí apareix aquí per primera vegada a l'obra de Lluc (evangeli i Fets), on els personatges es desplacen molt. Al principi d'aquest primer volum, la Paraula comença a fer el seu camí; la seva cursa el menarà, al moment en que s'acaba el segon, a Roma, capital de l'Imperi, símbol dels extrems de la terra (Act 1, 8 i 28-31).

Arribada al seu destí, Maria saluda Elisabet. Hi ha moltes salutacions en aquests capítols (F. Bovon), *perquè hi ha moltes trobades, perquè Déu intervé i inaugura la salvació a través de les relacions humanes. La salutació esdevé un signe d'amor i, com els naixements anunciats, començament d'una vida nova.*

La seva salutació, la salutació que ella ha rebut de l'Àngel, també posa en moviment Elisabet, la seva parenta, i l'Infant que ha concebut a la seva vellesa: salta, bota, dansa (lit. del grec) d'alegria al seu interior . Un salt que pren valor de signe, perquè Déu es serveix no solament de paraules sinó també del llenguatge del cos.

... trobada del Precursor i del seu Senyor

- Anticipant la seva missió de profeta i de Precursor, Joan, abans de néixer, celebra ja la presència d'Aquell del qui en té la missió d'anunciar-ne la vinguda.
- Pel que fa Elisabet, plena de l'Esperit sant, interpreta el sentit d'aquest bot, d'aquest salt i s'obre a l'Adveniment de la salvació que li és concedit viure.

Ella no solament reconeix que Maria i el seu fill són objecte d'una benedicció divina: *Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes*, sinó proclamant amb paraules el que el seu fill ha celebrat saltant en ella, confessa que la seva jove parenta és la Mare del seu Senyor: el fill de Maria és el Messies Senyor anunciat pel salm 110, 1 (*oracle del Senyor al meu Senyor: seu a la meva dreta....*).

Finalment, Elisabet pronuncia la primera benaurança evangèlica per cantar la fe de Maria, una benaurança que Lluc lliga al que per ell és un altre nom de Maria “**la que ha cregut**”: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t’ha fet saber, es complirà.*»

La benaurança sobre la fe de Maria (Hougues Cousin) diferencia radicalment la de l’esposa de Zacaries(v. 45 i els versets 42-45 permetent a Lluc reunir en la seva persona la doble benaurança, la de la maternitat i la de la fe, que ell dissocia a 11, 27-28. En creure en l’acompliment de les paraules divines, Maria esdevé mare: la seva fe era necessària perquè aquestes paraules precisament s’acomplissin! Ella és típicament la que escolta la Paraula, la model de creient, la primera cristiana. No s’hauria de negligir l’aportació de Lluc a la pregària i a la reflexió posterior de l’Església sobre la verge de Natzaret. L’expressió “Mare del Senyor” també és la pedra fonament sobre la que s’edificarà més tard, el primer títol amb el que les Esglésies honoraran Maria: Theothokos, Mare de Déu.